

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Versvs IV. Quoniam iniquitatem meam ego cognosco, & peccatum meum
contra me est semper.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

tum. Et ecce JESUM verè effectum pro te, quoties Pœnitentiæ sacramento uteris, Sapientiam à DEO & Justitiam, & Sanctificationem & Redemptionem. Inde, ut iterum te totum immergas pretioso illi balneo, adora illum, ut instrumentum Divinitatis, non quidem disiunctum, quale est baculus respectu brachij, quod illo utitur; sed conjunctissimum, quale est brachium respectu capitis; & de novo illud etiam ingemina: *Amplius lava me ab iniquitate mea, & à peccato meo munda me*: Si enim à JESU ut DEO venit Gratia Sacramenti; à JESU ut homine provenit etiam Gratiæ applicatio.

VERSUS IV.

Quoniam iniquitatem meam ego cognosco, & peccatum meum contra me est semper.

CONsidera, cùm David à DEO petat veniam tam perfectam peccati sui, videri debuisse ad illam consequendam ante omnia DEO proponere, tanquam titulum sufficientem, dolorem illum, quem jam sentiebat in corde contrito; non autem ejus cognitionem: dolori enim illi (juxta id, quod ore suo DEUS promiserat) debebatur per consequens venia; non debebatur autem cognitioni. Et tamen David non meminit doloris, meminit autem cognitionis. *Quoniam iniquitatem meam ego cognosco.* Sed quem latet, quòd cognoscere culpam, sicut cognosci meretur, semper sit conjunctum cum dolore vivacissimo? Sicut cognosci non potest DEUS, & non ardentissimo amore amari; sic cognosci non potest, quid sit offensa DEI, quin illa odio habeatur eadem mensurâ, quâ

ex perfecta DEI cognitione crescit erga eundem amor. Hinc rectè scriptum est, *Qui addit scientiam, addit & dolorem. Eccl. 1. v. 18.* Quis enim est, qui satis de peccato doleat? qui satis illud cognoscit. Ignorans quispiam, cum audit nominari peccatum, ridet, & quâ causâ? quia ignorans est: Non potest ejus rei afferri ratio verior. *Omnis peccans est ignorans.* Sed qui scit, qui scit inquam, quid sit peccatum; qui capit ejus malignitatem, qui comprehendit ejus malitiam, ô quàm ille dolet! Christus in horto cum hanc animo volveret, sanguineo undique sudore maduit. Et tamen ille cogitavit de malo non suo. Quodsi scientia duplex est, boni una, mali altera, *Scientia boni & mali. Gen. 2.* Qui peccatori hac in vita addit *scientiam boni, addit & dolorem*: facit enim ut agnoscat, quantum sibi deficit boni. *Et qui addit scientiam mali, addit & dolorem*; cum faciat eum etiam cognoscere, quantum sit, quod ipse habet malum. Si igitur amas seriò dolere de admisso malo, in id incumbere, ut istud ad fundum usque pernoscas. Leporam corporis satis erat cognosci à Sacerdote; non ita res habet cum lepra animi. Hanc ille cognoscat oportet, cujus est eam curare; ut est certum; multo autem magis ille, qui eâ liberari desiderat. Causa ejus rei hæc est; qui laborat leprâ corporis, sanari potest, etiamsi non doleat, quòd eâ laboret. Animi leprâ liberari non potest, nisi qui magno mali hujus dolore tangitur. Dolor autem nunquam potest esse major, quàm sit cognitio; sequitur eam passibus æquis.

- II. Considera. Non esse magnopere mirandum, quòd homo tam illustratus lumine cælesti, quàm erat David, cognoverit tandem enormitatem iniquitatis suæ; illud dignum stupore, quòd tamdiu non cognoverit. Et tamen
ita

ita est, multo tempore eam non agnovit. Totis novem mensibus illam non agnovit, donec scilicet nata illi est proles spuria, & Nathan supervenit ad enormitatem hanc, facti alieni sceditate illi demonstrandam, quam in suo non agnoscebat. Medio autem tempore an ille forsan ne aliorum quidem peccata agnovit? Vix ille à Propheta, quem modò dicebamus, audivit proponi sibi Parabolam illius divitis, qui, ad parandam hospiti suo cœnam, tam fuit crudus & inhumanus, ut parcendo omnibus gregibus propriis, qui tam multi per campos errabant & nemora, cucurrerit ad tugurium paupereuli, & vi avulserit ex ejus sinu oviculam illam unicam, quam inibi ad innocentes suas delicias fovebat, nulla habitâ ratione sumptuum, laboris & amoris, quibus miscellus ille eam nutrebat; non inquam, priùs narrari ista David audivit, quin mox, summo indignatus furore, nefarium hunc hominem mortis reum pronuntiaret. *Vivit Dominus, quoniam filius mortis est vir, qui fecit hoc. 2. Reg. 12. 5.* Et tamen de se, qui atrociora longè ausus fuerat, ne verbulum quidem mutavit. Quin, etsi probè perspicere posset facinus suum vivis admodum coloribus in ficto illo eventu repræsentatum, non tamen agnovit; neque ad agnoscendum progressus esset, nisi ipse Propheta explicuisset, citra omnes ambages pronuntians; *Tu es ille vir!* O execrabilem amorem proprium! quo tandem perducere potest homines, etiam sanctissimos, cum locum illi dare cœperint! Et tu non cohorrescis? attende, quàm probè videas, quàmque lynceus sis in erratis alienis. Sed quàm cœcus es in tuis? Non ob aliud, quàm quia à te ipso digressus, vagi instar hominis, effundis te in omnia, quæ divellere & occupare animum tuum possunt, quin unquam ad te redeas, ut in te met, sicut oportet, obtutum conver-

convertas. Et tamen hæc est inter præcipuas dotes Animæ rationalis una; quòd possit in ipsas suas cogitationes inquire, se discutere, se ad examen vocare, ponderare, quam demum vitam vivat? id quod brutarum animantium facultatem superat. Quid tibi proderit, posse coram DEO profiteri; *Iniquitatem alienam cognosco?* proderit autem plurimum, *cognosco meam.*

III. Confidera, quòd David re ipsâ diu non agnoverit admissam à se noxam. Subinde tamen operis tarditatem ejus vi & fervore compensavit. Unde cùm vix dixisset; *Iniquitatem meam cognosco*: mox verè subjungere potuit: *Et peccatum meum contra me est semper*: tam illum repenti summus dolor occupavit, mox atque agnovit, quid peccando admisisset. Neque dolor hic brevis tantùm, & vix unius momenti fuit, qualis tempestatis esse solet, quæ quò majori furore, hoc breviori tempore transit; perpetuus fuit ac stabilis: sic ut miser David per omnem deinceps vitam oculis suis objectam habuerit imaginem sui, DEO perduellus. Cuncta hæc dicit ille, dum dicit: *Peccatum meum contra me est semper.* Dicit *contra*, sive *coram* (nam & hæc vocis illius vis est; *Ite in castellum quod contra vos est*) ut ostenderet, facinus suum semper oculis suis obversari; *dolor meus in conspectu meo semper.* Ait etiam *contra* sive *adversus*; ut indicet, non versari hanc culpam ob oculos, tanquam rem visu non injucundam; sed tanquam rem ejusmodi, quæ semper sibi adversetur, ut hostis suus, cum quo pax ipsi nulla esse possit: *Tota die verecundia mea contra me est, & confusio faciei mea cooperuit me: à voce exprobrantis & obloquentis, à facie inimici & persequentis. Psal. 43. v. 16.*

Duo hîc habes, ad quæ animum tuo bono animadvertas, si te gerere volueris ut Pœnitentem perfectum. Primum

num est, ut nunquam obliviscaris vitæ pravæ, quam duxisti. *Ponite corda vestra super vias vestras, Agg. 1.* Non eâ quidem ratione, ut omnium singillatim peccatorum memineras, quæ admisisisti. Unde David non dixit, si rectè observamus, semper observari sibi suum adulterium, suam cædem, sed generatim; suum peccatum. *Peccatum meum contra me est semper.* Idque duplici ex capite: primò, quia meminisse peccatorum singillatim, non est semper utile, imò non semel etiam noxium, ob imagines quas in animo excitant, instar picturarum turpium. Deinde, quia id, quod in peccato super omnia detestari oportet, non est specialis hujus, aut illius peccati malitia; sed illa communis omnibus; quòd sit offensa DEI. Unde cum David sermone Prophetæ Nathan rediisset ad cor, aliud non habuit quod diceret, quàm *Peccavi Domino.* Hoc fuit, quod ipsi tam luculentam plagam infixit. Facile poterat plurium aliarum rerum mentionem facere: sed cum hoc ipsi doloris magnitudo non permetteret, omnes brevi duarum vocum epilogo clausit, quæ bene ponderatæ multis aliis virtute æquipollent. Ita & tu, quotiescunque in te animi dolentis affectus excitare volueris, hoc tibi sit satis: revocare tibi in mentem, quid tandem egeris offendendo DEUM. *Peccatum meum contra me est semper.* Atque hoc, si ponatur idem esse, dicere *Contra me,* quod *coram me.*

Alterum monitum est, quòd peccatum non debeat observari oculis tuis, tanquam imago mortua; quæ etsi sit Basilisci, non terret. Observari tibi debet tanquam Basiliscus, aut Draco vivus, qui si te etiam immotus aspexerit, occidet te: quid fiet, si te invaserit etiam? Hoc posito, quando dicis: *Peccatum meum contra me est semper:* non debes accipere hanc voculam, ut significat *coram tantum,* sed

sed

sed etiam ut significat *adversus*; imaginando tibi, quòd aspicias Peccatum instar Draconis immanis, qui tantum tibi mali intulit, & qui tantum adhuc inferre potest, si non attendas tibi. Hinc sicut ille semper in id intentus est, ut pugnet contra te, & bellum tibi moveat; sic tu vicissim in id intentus esse debes, ut bellum ipsi moveas: adeoque simul dicere possis: *Peccatum meum contra me est semper: & ego semper contra peccatum meum.* Væ illis, qui pro eo quòd peccatum suum semper ante oculos habeant, semper illud à tergo habent! Hi enim vero, ut dicamus rem ipsam, neque medentur ullatenus malis præteritis, nec unquam tueri se possunt contra futura, licet imminetia.

VERSUS V.

Tibi soli peccavi, & malum coram te feci, ut justificeris in sermonibus tuis, & vincas cum iudicaris.

- I. **C**ONsidera, quòd cum vellet David, magno illo dolore peccati admissi impulsus, aut exaggerare, aut saltem cum fide exponere omne malum, quod à peccato suo, aspectui suo semper obversante, exprobrari sibi audiebat, videatur nunquam debuisse DEO dicere, quòd ipsi soli peccaverit: *Tibi soli peccavi*: sed quòd etiam peccaverit contra plures alios; ut & ex adulterio, & cæde injusti, plus satis ipsi apparebat. Sed advertite animum, & vid. bis, Davidem tantum dixisse, ut plus non potuerit. Et primò quidem dixit *Tibi*, & cur hoc? quia non poterat dicere *in Te*. Quisquis peccat, rectà nunc DEUM, nunc Proximum, nunc semet ferit. Nunc DEUM, ut faciunt Impij;